

první stolice, by stěžovatelka peníze vyplatila bez ohledu na heslo, jest tento rozkaz nezákonný, pročež napadené usnesení v napadené části bylo zrušeno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

O oprávnění podlužnice k rekursu rozhodl rekursní soud správně. Není sice k rekursu oprávněna podle § 294 ex. ř., poněvadž tento dává podlužníku jen právo k rekursu proti platební záповědi, kdežto zde jde o usnesení příkazní. Ale jest jí oprávnění přiznati podle všeobecného předpisu § 65 ex. ř., ana se pokládá stíženou příkazem usnesení prvního soudu. Také ve věci jest přisvědčiti rekursnímu soudu. Výkon příkázání pohledávky z vkladní knížky jest upraven v § 305 ex. ř.; vkladní knížka opatří se, je-li toho třeba, písemným prohlášením převáděcím a vydá se vymáhajícími věřiteli. Jakých práv vymáhající věřitel nabývá příkázáním pohledávky, ustanovují § 308 a násl. ex. ř. V žádném případě není exekuční soud oprávněn, u l o ž i t i podlužníkovi, aby zaplatil vymáhajícímu věřiteli příkázanou pohledávku. Příkaz, který soud první stolice podlužnici dal, aby, nehledíc k heslu, vyplatila vymáhajícímu věřiteli příkázanou pohledávku, je tedy nezákonný, je tedy i nezákonná jeho část, podlužnicí pozastavená, aby tak učinila »nehledíc k heslu«. Proto rekursní soud vymýtil tato slova právem z usnesení prvního soudu.

Čís. 12353.

Záznam zástavního práva, který nebyl vymožen, nýbrž byl povolen podle žádosti prenotanta na základě dlužního úpisu, na němž nebyl podpis dlužníka soudem nebo notářem ověřen, nemusí podle § 41 písm. c) knih. zák. býti spraven sporem. V takovém případě nepřichází ustanovení § 228 ex. ř. vůbec v úvahu.

(Rozh. ze dne 10. února 1933, R II 20/33.)

Při roku dne 6. května 1932, při němž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, byl podán odpor proti příkázání pohledávky Františka K-a, zaznamenané v pozemkové knize, ježto nebyl záznam spraven. Soud první stolice přihlížel částečně k pohledávce Františka K-a. Rekursní soud k jeho pohledávce vůbec nepřihlížel. D ů v o d y: Při rozvrhu rozdělované podstaty přihlížel soud první stolice k zaznamenané pohledávce Františka K-a 9.500 Kč s přísl. z dlužního úpisu ze dne 12. března 1931. Na náhradu této pohledávky, kterou vypočetl soud první stolice celkem na 11.319 Kč 05 h, přikázal jednak hotovost 1.582 Kč 16 h, jednak náhradní nárok. Stalo se tak neprávem. V době, kdy byl povolen záznam zástavního práva pro pohledávku Františka K-a — stalo se tak usnesením ze dne

17. března 1931, — nebyl podpis prenotatů Josefa O-a a Ludmily O-ové soudně ani notářsky na dlužním úpise ověřen. Záznam práva zástavního byl však, nehledíc k tomuto nedostatku, pro nějž by nebyl mohl vklad práva zástavního býti povolen, ani kdyby bylo o něj tehdy žádáno, povolen proto, že František K. žádal jen o záznam. Ke spravení záznamu byla v usnesení dána Františku K-ovi lhůta do 31. prosince 1932, avšak nebylo toho třeba, ježto záznam byl povolen a nebyl vymožen. František K. netvrdil v knihovní žádosti, že mu byl souhlas prenotatů ke vkladu zástavního práva odepřen, naopak z obsahu dlužního úpisu vysvítalo, že prenotati souhlas ke vkladu práva zástavního skutečně dali. Bylo by tedy stačilo ke spravení záznamu, aby prenotati dali svůj podpis na dlužním úpise soudně nebo notářsky ověřiti a aby pak František K. předložil knihovnickému soudu listinu schopnou ke vkladu práva zástavního (§ 41 písm. a) knih. zák.). Nemá proto určení lhůty ke spravení záznamu vůbec právního významu. Nyní nastal při rozvrhovém roku tento stav: František K. likvidoval svou zaznamenanou pohledávku 9.500 Kč z dlužního úpisu ze dne 12. března 1931 a předložil soudu původní dlužní úpis, na němž podpis prenotatů ještě stále nebyl ověřen. Když byl proti tomu, by se k zaznamenané pohledávce přihlíželo, podán odpor, prohlásil právní zástupce Františka K-a, že dá podpisy ověřiti, a vyžádal si dlužní úpis zpět. Kdy došlo k opětné předloze dlužního úpisu po ověření podpisu prenotatů, není ze spisu zjevno, než tolik jest jisto, že se tak nestalo do konce rozvrhového roku, neboť ověřovací doložka má datum »12. května 1932«. Podle § 228 ex. ř. smí ke knihovním záznamům jen tenkrát býti přihlíženo, prokáže-li se nejpozději při posledním rozvrhovém roku, že řízení ke spravení záznamu jest již zahájeno, anebo neprošla-li v tomto čase ještě lhůta k jeho zahájení. Tento druhý předpoklad tu nedopadá, jak již shora podotčeno, neboť spravení nemělo se státi sporem, nýbrž jen ověřením podpisu prenotatů, takže by šlo jen o otázku, zda splněn byl první předpoklad. Otázku tuto jest zodpověděti záporně. Ověření podpisu prenotatů stalo se až dne 12. května 1932, kdežto jediný rozvrhový rok v této exekuční věci konal se již dne 6. května 1932. Z toho jest patrné, že František K. neprokázal nejpozději při posledním rozvrhovém roku, že řízení ke spravení záznamu jest již zahájeno, t. j. že knihovnickému soudu byla předložena žádost o spravení záznamu s připojením prohlášení prenotatů soudně nebo notářsky ověřeného. Za tohoto stavu věci neměl soud první stolice k zaznamenané pohledávce Františka K-a z dlužního úpisu ze dne 12. března 1931 přihlížeti a pochýbil, když tak učinil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Odpor proti přikázání pohledávky Františka K-a v částce 9.500 Kč s přísl., zaznamenané v pozemkové knize byl podán jen z důvodu, že záznam nebyl spraven. Rekursní soud správně zdůrazňuje, že tento

záznam zástavního práva nebyl vymožen (§ 36 knih. zák.), nýbrž že byl povolen podle žádosti dovolacího rekurenta na základě dlužního úpisu, na němž nebyly podpisy dlužníků soudem nebo notářem ověřeny (§§ 31 prvý odstavec a 35 knih. zák.). Nejde tedy o záznam, jež nutno podle § 41 písm. c) knih. zák. spraviti sporem. V takovém případě však nepřichází ustanovení § 228 ex. ř. vůbec v úvahu, jak bylo vysloveno a blíže odůvodněno již v rozhodnutí uveřejněném ve sb. n. s. pod čís. 6122, a jelikož z jiného důvodu odpor nebyl podán, neměl exekuční soud zákonného podkladu (§§ 210 a 228 ex. ř.), by ke knihovně zaznamenané pohledávce nepřihlížel, aneb odpor odkázal na pořad práva. Na tom nic nemění okolnost, že knihovní soud zcela zbytečně a nemístně udělil lhůtu ke spravení záznamu, nehledíc k tomu, že se při tom ani neřídil předpisem § 42 odst. 1 knih. zák., podle něhož jest spravovací žalobu podati do 14 dnů po dni doručení výměru o záznamu. Rekursní soud proto pochybil, změniv rozvrhové usnesení v ten rozum, že se k této zaznamenané pohledávce vůbec nepřihlíží.

Čís. 12354.

Služební poměry železničních zaměstnanců.

Unifikovaným zaměstnancům košicko-bohumínské dráhy jest, hledíc k zákonu ze dne 21. prosince 1920, čís. 690 sb. z. a n., a k prováděcímu unifikačnímu nařízení vydanému v rámci tohoto zákona pro vyměření pensijních požitků započítati t. zv. válečná půlletí (zákon ze dne 23. července 1919, čís. 457 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 10. února 1933, Rv II 473/31.)

Žalobce byl od 23. září 1899 ve službách Košicko-Bohumínské dráhy. Výnosem ředitelství státních drah v Olomouci ze dne 14. června 1928 byl dán žalobce dnem 1. září 1928 do trvalé výslužby. Výnosem téhož ředitelství ze dne 29. července 1928 bylo mu vyměřeno výslužné, při čemž nebyla započtena 2½ léta válečná podle zákona ze dne 3. července 1919, čís. 457 sb. z. a n. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na československém železničním eráru, by žalovaný byl uznán povinným platiti žalobci od 1. září 1928 k vyplacené pensii dalších ročních 662 Kč 98 h měsíčně předem, a odůvodňoval žalobní žádost tím, že bylo mu započísti též válečná pololetí. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Nemůže býti pochybnosti o tom, že zákon čís. 457/1919 měl za účel nejen úpravu postupových, nýbrž i pensijních požitků veřejných zaměstnanců. To praví výslovně v § 1, odst. (2) a v § 6. Válečné pololetí jest připočítati k celkové služební době a podle délky takto zjištěné služební doby jest zjistiti pensijní základnu. Opačný názor žalované strany, že by se mělo přihlížeti jen k stanovám pensijního fondu, není tedy správný. Rovněž nelze pochybovati o tom, že se zákon ten vztahuje i na zaměstnance státních drah (§ 6), což žalovaná strana ani nenapadá. Jest také ne-